

יש קשר עולמי להעלים את האמת. הכל שותפים במזימה

פיצוץ

הגיע הזמן לחשוף את המזימה השחורה: 100% פיצוץ קיים קשר נגד האנשות.

שותפים לו קפיטליסטים במערב ובמזרח. ראטים קומוניסטיים במזרח. מרענים ופוליטיקאים.

מטרת הקשר היא להעלים מן האנשי שות את הסכנה הנוראה הנשקפת לה מן הכורים הגרעיניים, המכסים עתה את כדוריה הארץ כמו פריחה של מחלה אנושה.

זה נשמע כמו פטופט פאראנאירי של אדם מוכה שיגעון הרדיפה. אבל זו האמת.

ברית המועצות קרה אסון. כור גרעיני ניווק.

אפשר היה לחשוב כי רונלד רגן יעזוב כנין על המציאה כדי לחשוף את כישלונה הטכנולוגי של "האימפריה המרושעת". לא בכל יום ניתן לערוך חגיגה כזאת של שימחה לאירוע של האויב האדם. אך התגובה היתה "מאופקת".

פה ושם נאמרו כמה מילים בלתי-אזהרות, אך בסך הכל השתתפו השילטונות האמריקאיים בצערם של השליטים הסובייטיים. הם גם הציעו עזרה וסעד, וביקשו מידע.

צבא גדול של מרענים גוייס בכל רחבי העולם המערבי כדי להסביר לציבור ששום סכנה אינה מצויה לו, שמידת הרדיקליזציה היא בהחלט נסבלת (כמעט ונאמר: "קרנינה רדיקליזציה טובה לבריאות") ובעיקר: שזה אינו יכול לקרות בשום פנים ואופן בשום מקום אחר, מפני שכורים מסויימים כאלה יש רק בכרית המועצות, וגם הם מעטים, וכל שאר הכורים בעולם הם בטוחים בטוחים לגמרי ולחלוטין.

כמו שאמר מלך האנובר לפני 140 שנים: "זונות ופרוספורים אפשר תמיד לקנות".

מאז שהוקם הכור הגרעיני הראשון נשמעו בעולם אזהרות בלאספור מפני הסכנות הכרוכות בשיטה זו של ייצור אנרגיה.

מאז נזעקו אנשי-מדע בעלי מצפון (לא, לא את כל הפרופסורים שפרסמו "לקנות"), התנועות לשמירה על איכות-הסביבה, תנועות-השלום למיניהן (ושהתעוררו לעניין בגלל הנשק הגרעיני) וגם מיתלגות פוליטיות חדשות (הירוקים בגרמניה ודומיהם במערב, כמו תנועת-אלטר-נטיבה בישראל).

אין צורך להיות פרופסור, ואין צורך להבין את התהליכים המורכבים של ייצור אנרגיה בכור גרעיני, כדי לתפוס את הסכנה הנוראה של התליך זה.

אפשר להגדיר אותה כפשטות גמורה, מובנת לכל:

כל תהליך טכנולוגי, שמעורבים בו בני-אדם, יש בו סכנה של טעות-אנוש. אין תהליך בעולם המחוסן מפני תקלה אנושית וטכנית.

אין מיפעל בעולם שיש בו ביטחון של 100% שלא ייקרה בו אסון.

מבחינה זו איך הברל כין כור גרעיני וכל מיפעל טכנולוגי אחר.

ההברל הוא בתוצאות. כאשר מתרחשת תאונה בבית-חרוץ שת רגיל, זה אסון. כאשר מתרחשת תאונה בכור גרעיני, זו שואה.

באסון נפגעים כרייך אנשים, אולי מעט. אולי הרבה, אולי הרבה מאוד. ראינו את מימדי האסון שהתרחש בעיר בופאל בהודו, כאשר רלף גאו רעיל במיפעל כימי.

אבל בשואה גרעינית, שום סטאטיסטיקה אינה יכולה למצות את התוצאות. אין גבול להיקף, וגם אין גבול לזמן. עננים רדיואקטיביים יכולים לסוכב את

אם זה היה אפשרי במיפעל כה חריג, בליבה של תשומת-הלב האנושית — האם יתכן מיפעל שיוגרת, העובד עבודה יומיומית, המחוסן מפני כל פגע ורשלנות?

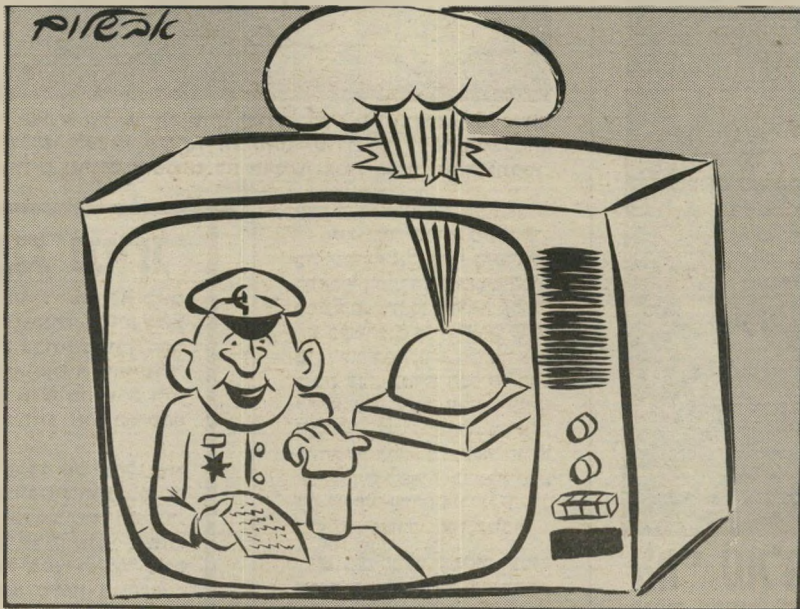
קיים קשר עולמי של מדעני-הגרעין להעלמת השיקולים הפשוטים האלה.

יש גם אינטרס פשוט וגם המדענים מגוינים על פת-לחמם, פת המרוחה בשיכבת-החמאה עבה מאוד.

כורים גרעיניים, כמו הנשק הגרעיני, כמו פיי תוח האנרגיה הגרעינית בכלל, מספק תפקידים, קריירה, מעמד חברתי ושכר-ענק לאלפים רבים של מדעני-גרעין בחבתי העולם, ממזרח ומערב.

לכן אין כל קושי להביא אל אולפני-הטלוויזיה מיספר בלתי-מובגל של מדענים חשובים. בעלי תארים מצלצלים, השופעים ביטחון-עצמי ומוני חים מדעיים העושים רושם על ההריוטות, כדי לספר באנגלית, ברוסית, ביפנית ובעברית שאין כל סכנה. מתנגדי האנרגיה הגרעינית הם סתם פאראנאיריים. אין הם יודעים על מה הם שחים.

האמת היא שוכאן באה סידרה ארוכה של מילים טכניות, בלתי-מובנות לציבור.

"אין שום בעיה עם הכור הגרעיני שלנו!"

הכל בסדר. אפשר להירגע. אפשר לייצר עוד פצצה, להקים עוד כור.

והי תופעה מובנת. אין אדם כורת את הענף שעליו הוא יושב.

מרענים, כמו שאר בני-אדם, יודעים באיזה צד מרוחה פת-הלחם שלהם בחמאה, בייחוד אם החמאה מכוסה בקוויאר.

מזר יותר — אולי — הדמיון הרב בין מנהלי המשק הקפיטליסטי במערב ובין מנהלי המשק הקומוניסטי במזרח.

בנושא זה אין ביניהם שום הבדל. זה מזר, מפני שלכאורה פועלות שתי המערכות הכלכליות על פי אמות-מידה שונות לגמרי. במערב אמורות לשלוט היוזמה הפרטית והשאיפה לרווחים. במזרח אמור לשלוט האינטרס החברתי, המיוצג על-ידי מנגנון המדינה והמיפלגה.

והנה, ראה זה פלא: שני המנגנונים מגיעים לאותן התוצאות עצמן כשזה נוגע לשמירה על איכות-הסביבה ולבטחת עתיד החיים על פני כדור-הארץ.

אליהן קפיטליסטיים ובירוקראטיים טובי ייטיים מתייחסים באדישות שווה למשאבי הטבע. הם מנהלים משקחמס גם פה וגם שם. הימים והנהרות מורעלים, האטמוספירה מושחתת, היערות מושמרים על-ידי גשם חומצי, אוצרות-טבע בלתי-מתחרשים נשרדים ללא תוכנית וללא מיגבלה, והחיים עצמם מועמרים בסכנה על-ידי מיפעלים גרעיניים.

כדור-הארץ, ותוצאותיהם יכולות להתגלות ככור השני, השלישי והרביעי. השואה אינה זורעת רק מחלות ממאירות, כמו הסרטן, אלא גם מוטציות גנטיות, לידת זנים חדשים של מפלצות.

לכן לא די לכור גרעיני בכטיחות של 99.999%, דרושה בכטיחות של 100.000% ובכטיחות של 100% פשוט אינה קיימת.

ולפני ההגיון הפשוט הזה גוייס צבא שלם של שכירי-חרב אקרימיים, שכירי-פה מלדי מדים ושכירי-עט עיתונאיים.

הם חזרו והוסיפו וממשיכים להטיף גם היום: אפשרית בכטיחות של 100% היא הושגה בכורים הגרעיניים. שום דבר אינו יכול לקרות.

כאשר עושים זאת הקפיטליסטים, מצטלבים הקומוניסטים ואומרים: נו טוב, למה ציפיתם? אליההן רוצים לצבור רווחים. לא איכפת להם מה יקרה בעוד דור. יש להם מתמיד על מנהלי החברות לצבור עוד ועוד רווחים. לכן הם חומסים ומשחיתים ומרעילים.

אבל כאשר קורה אותו הדבר בחברה הקומוניסטית, שבה אמור לשלוט האינטרס החברתי באמצעות תיכונן מרחיק-ראות, מסתבר כי התוצאה היא אותה התוצאה עצמה.

הבירוקראטים רוצים להשיג הישגים מהירים כדי לעשות קריירה. הם רוצים לפתור את בעיות היום, ומצפצים על דורות העתיד.

מסתבר שאופיו של אדם, וטיבו של מינהל, אינם משתנים עם צבע הדגל.

(כפי שאומרת הבריתה הישנה: "מהו הברל בין קפיטליזם וקומוניזם? במישטר הקפיטליסטי מנוצל האדם על-ידי האדם. במישטר הקומוניסטי קורה ההיפך הגמור.")

מישטר הסובייטי אין זכר לדמוקרטיה. בכך אין חדש.

פרשת צ'רנוביל מטילה אור חזק (אור רדוד אקטיבי) על חולשת המישטר. אין הוא מעז להגיד את האמת לציבור שלו. הבירוקראטים קובעים מה מותר לציבור לדעת, ומה לא. אפשר להעלים אבדות, ואף אסון גדול, והתוצאה איש אינו מאמין להודעות ממשתליות. בציבור מתהלכות שמועות על מאות אלפי קורבנות.

ולתשומת-לב כל הבירוקראטים והפוליטיקאים שלנו, המבקשים להחניק את חופשי-המידע רק קצת-קצת.

במישטר כזה אין תוחלת לתיקון ולשינוי. אין לציבור ביקורת כלשהי על מעשי השילטון. ממילא ניתן היתר להשתתף הסביבה ולסיכון העתיד האנושי, והכורים הגרעיניים פורחים כמו מורסות-מוגלה.

במערב אמור המצב להיות שונה. יש דמוקרטיה, יש חופשי-עיתונות, ואכן, נכתבו שם מאמרי אזהרה, קמו כוחות פוליטיים אנטי-גרעיניים, הוסרטו סרטים על אסונות בכורים גרעיניים, אך בעזרת השליטה באמצעי-התיקשורת, כאוניברסיטאות ובמערכת הפוליטית, הצליחו בעלי האינטרסים לנטרל כל התנגדות יעילה להתפשטות הכורים הגרעיניים.

התוצאות הסופיות בשני הגושים אינן שונות זו מזו.

אצלנו? אנחנו יכולים לדבר על כך רק ברגש עמוק של בושח וכלימה.

במשך שנים מנהלת ממשלת-ישראל (במה דורותיה השונות) משא-ומתן לרכישת כורים גרעיניים, לא היה על כך שום ויכוח, שום דיון דמוקרטי, שום הכרעה עמית.

חוץ מכמה יחידים-סגולה, לא השמיע איש שום מחאה. פה ושם פורסם מאמר מלומד, אך הכל קיבלו כדבר מובן מאילן את הצורך בכורים גרעיניים גם אצלנו. הרי זה סמל של מעמד לאומי, וזה חוסך כסף, וכי וכי.

יתכן שאין אצלנו שטח שבו בולט יותר חוסר-הדמוקרטיה הבסיסית, וחוסר-האונים המוחלט של הציבור, כמו בשטח זה.

הציבור אינו יודע, ואינו רוצה לדעת. כל עוד אין גשם רדיואקטיבי יורד על לידיו, גם לא איכפת לו. ואילו היה איכפת לו — איך הוא יכול להשליט את רצונו במערכת פוליטית כמו זו הקיימת אצלנו?

אחרי האסון הסובייטי הופיע בטלוויזיה הישראלית מדען אחד — הר"ר דניאל עמית — והשמיע אזהרה ברורה. אחרי חריגה זו (עמית הוא "שמאלן", "חונכ ערביים", "עוכרי-ישראל", ומן יודע מה עוד) הוכהלו אל האולפן מדענים מן המניין, שופעי ביטחון-עצמי ושביעות-רצון עצמית, ואמרו שהכל בסדר, הכורים הגרעיניים בטוחים לגמרי.

ועלה על כולם, כרגיל, שמעון פרס. סוכני-סוד של כורים צרפתיים, שהשמיע השבוע כרימונה את הפסוק הישראלי הקלאסי: "אצלנו זה יהיה בסדר. אין לנו מה לדאוג".

דבר סמוך-הגדול לסמוך-הקטן.